

Oameni cu inima partajată

Duminică, 5 noiembrie 2006

Gili Cârstea

Anumiți utilizatori doresc să se bucure de avantajele a două sisteme de operare pe același calculator. Utilizatorii de Windows fac o partiție pe hard disk unde instalează al doilea sistem, cel mai adesea Linux. Pentru grafică și editare audio-video folosesc Windows, iar pentru networking folosesc Linux, acesta fiind mai puțin expus atacurilor informatice.

Domnul nostru are o problemă serioasă cu biserica Sa și cu îngerul ei. Și nu este una de dată recentă. El a încercat mereu să-i convingă pe copiii Săi că singura cale prin care pot trăi în neprihănire este instalarea unui nou sistem de operare în inimă. El a promis că este gata oricând să instaleze un hard disk nou, rapid și fiabil, să-l formateze și să instaleze acolo un sistem de operare ceresc. Operațiunea a fost numită legământul cel veșnic.

Dar noi, poporul Său, am fost mereu greoi la acest subiect. Ne-a plăcut și cu firea pământească și cu legea lui Dumnezeu. Am crezut că ne putem bucura de ambele sisteme simultan, profitând de ceea ce nouă ni s-au părut a fi avantaje: Păstrăm firea pământească, spre a ne bucura de „plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evr 11:25), dar vrem și legea lui Dumnezeu, pentru cazuri de urgență sau pașaport către lumea viitoare. Dar s-a constatat, în decursul timpului, că oamenii cu inima partajată nu se pot bucura deplin de niciunul dintre avantajele acestei combinații nefericite. De cele mai multe ori sistemul s-a blocat, lăsându-ne neputincioși în fața ecranului albastru și inert.

Dorind să fie „ca neamurile,” poporul lui Dumnezeu a visat mereu la gloria lumească obținută prin prosperitate materială; s-a dovedit însă că prosperitatea nu garantează neapărat doza aceea minimă de discernământ obligatorie pentru un popor căruia i s-a încredințat o misiune:

„Israel era o vie mănoasă, care făcea multe roade. Cu cât roadele sale erau mai multe, cu atât mai multe altare a zidit; cu cât îi propășea țara, cu atât înfrumuseța stâlpii idolești. Inima lor este împărțită: de aceea vor fi pedepsiți. Domnul le va surpa altarele, le va nimici stâlpii idolești” (Osea 10:1-2).

Maladia aceasta a inimii partajate afecta încă pe poporul lui Dumnezeu din vremea Domnului Hristos: „Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!” (Iacov 4:8).

Acest fenomen ciudat a devenit un domeniu de cercetare foarte atractiv pentru Pavel. Din ce cauză nu reușim să facem binele pe care îl iubim, dar este atât de natural să facem răul pe care îl urâm? Cum este posibil să respectăm ani la rând cu strictețe toate rânduielile bisericii, dar inima să rămână „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea”? Cum se poate să fiu ales și botezat, tăiat împrejur „a opta zi, după Scripturi,” și în același timp să „fac ce nu vreau”? Cum se poate ca oameni pe care Dumnezeu i-a chemat la „lumina Sa minunată” să continue să fie robi, „vânduți păcatului,” la zeci de ani după ce au acceptat înalta chemare?

El a privit cu atenție la asemenea contradicții chiar în viața lui, și astfel a fost pregătit să perceapă „descoperirea divină” (Ef 3:3) a tainei nelegiurii în contrast cu taina evlaviei. Doar așa a fost posibil să înțeleagă că omenirea are o inimă partajată, care nu se poate armoniza cu sistemul de operare ceresc: „Căci firea pământească luptă împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: Sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Gal 5:17).

După „omul dinlăuntru” ne place caracterul lui Dumnezeu, dar el este incompatibil cu firea pământească, controlată de legea păcatului și a morții. În timp ce Duhul Sfânt cheamă la slujire și sacrificiu de sine chiar până la moarte, firea pământească, guvernată de instinctul de conservare, se apără cu îndărătnicie în fața acestor pericole mortale. Ea luptă împotriva Duhului, iar Duhul împotriva ei. Rezultatul este că „binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac; ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!” (Rom 7:9).

Aceasta este corvoada inutilă la care ne-a înhămat diavolul, făcându-ne să credem că am putea funcționa corect cu două sisteme de operare instalate simultan, ceea ce – este adevărat – dă o aură foarte cuvioasă utilizatorului. Dar când facem socoteala finală, constatăm că inima a reușit să rămână nespuse de înșelătoare până la această oră târzie a istoriei.

O inimă împărțită, în care operează două sisteme contradictorii, rămâne încă cea mai mare problemă a bisericii moderne, iar Martorul Credincios pune degetul pe rană exact unde trebuie: „Nu ești nici rece, nici în clocot.” Putem ridica o biserică înfloritoare, plină de roade plăcute pentru oamenii din jur, dar simultan vom înmulți altarele păgânești și vom farda elegant stâlpii idolești. Inimile partajate se blochează, adică se împietresc, și așa ne trezim „vrăjmași ai neprihănirii” (Isa 46:12) fără să vrem.

Soluția divină? Marele adevăr, unic adventist, al curățirii sanctuarului.

Refuzul ei ne menține într-o formă de evlavie în care inima partajată între ordinele firii pământești și chemările Duhului se va bloca ori de câte ori ne apucă dorința după redeșteptare și reformă.

Primirea ei ne aduce imediat la nunta Mielului, când inima de piatră este înlăturată, iar în cea nouă, compatibilă cu caracterul lui Dumnezeu, se va instala mărețul, gloriosul și fenomenalul Sistem de Operare divin.